

[Oluf Pedersen.]

af de Thorkil Kristensenske skatter, og det blev også resultatet. Professoren mener i dag, at hvis man gennemfører forbrugsbegrænsende skatter til et beløb af ca. 400 mill. kr., som man taler om her i dag, vil det betyde en nedgang i beskæftigelsen på 20 000 helårsbeskæftigede. Derefter siger professor Gelting — jeg beder om tilladelse til et kort citat —

„Der foreligger ikke nogen kritisk udvikling, der kan retfærdiggøre overilede dispositioner.“

Jeg synes, at det også fremgik af den højtærede ministers tale, at der ikke er nogen grund til at træffe overilede dispositioner. Men jeg mener, det vil være overilet, hvis man gennemfører en forbrugsbegrænsning som den, der her er foreslået, med den deraf følgende meget store arbejdsløshed, som går ud over andre end dem, der har foranlediget det store forbrug.

Ole Bjørn Kraft: Jeg har bedt om ordet blot for at gøre nogle ganske få bemærkninger til de udtalelser, der er blevet fremsat fra den høje regerings side.

Den højtærede statsministers tale her i aften gik ligesom på den melodi: ja, der skal jo siges noget, og oppositionen må naturligvis også fremsætte sine synspunkter, men skal vi ikke hurtigst muligt lægge det til side, det har jo i virkeligheden ikke nogen betydning, det er vel ikke så alvorligt ment. Jeg tror, at den højtærede statsminister har ganske uret i at tage på denne sag på den måde. Jeg tror, det er nødvendigt og nyttigt, at vi her ved indledningen til de drøftelser, der skal finde sted, fremsætter vore grundsynspunkter, vor vurdering af den økonomiske situation, landet er i, og de forudsætninger, ud fra hvilke vi går til behandlingen af de meget alvorlige spørgsmål, det her drejer sig om. Statsministeren sagde, at han havde haft en fornemmelse af, at der var en baggrund af fælles forståelse. Ja, der er en fælles forståelse for, at landet er i meget store vanskeligheder, efter vor opfattelse i høj grad på grund af en forfejlet regeringspolitik. Jeg fornemmede imidlertid ikke i statsministerens tale noget, der kunne vise, at den højtærede minister ret havde forstået baggrunden for de udtalelser, vi

har fremsat. Jeg har stadigvæk mine tvivl om, at der er en forståelse mellem os om veje og midler og forudsætninger. Det er rigtigt, at der — jeg kan godt bruge det udtryk, den højtærede statsminister anvendte — både hos venstres ordfører og mig har været en tendens til at opstille nogle forudsætninger, men jeg vil gerne sige til statsministeren, at vi tager disse forudsætninger alvorligt, vi tager dem meget alvorligt. Der er indhold i disse forudsætninger, og de kan ikke uden videre fejles til side.

Som jeg sagde i min første tale i dag, ville vor holdning i høj grad være bestemt af, om den høje regering forstod denne alvor og kunne indgive os en tillid til, at en anden politik ville blive ført, og derfor er vi ikke tilbøjelige til, således som statsministeren mente, at stryge alt dette. Dertil er sagen for alvorlig, dertil er vor opfattelse i disse spørgsmål for fast. Vi har ikke lyst til at medvirke til gennemførelse af nye omfattende foranstaltninger uden garanti for, at resultaterne ikke bliver sat overstyr, såsnart valutavejret er klarert en smule op. Det er det, vi har oplevet tidligere, og det vil vi ikke medvirke til og have ansvaret for en gang til.

Vi håber, at der vil brede sig en almindelig forståelse af, at der trænges til garantier, at hvis vi gik til disse omfattende foranstaltninger, der ville lægge meget tunge byrder på befolkningen, så måtte de også være tilrettelagt således, at befolkningen ikke igen om et halvt år eller et helt år skal møde en ny krise og nye krav og dermed en stadig stigning af afgifternes højde og skatternes højde uden nogen som helst mulighed for at se dem nedbragt. Det vil jeg gerne sige alvorligt til statsministeren, fordi jeg synes, at den højtærede statsminister ligesom tog for let på det.

Det kan vel ikke nytte noget, at jeg siger til statsministeren, som jeg har gjort det før, at jeg tror, tinget ville glæde sig, hvis statsministeren ville lade være med at give karakter til de enkelte ordførere, men jeg har jo lov til at leve i håbet derom.

Til den højtærede finansminister vil jeg gerne sige, at jeg synes ikke, han havde ret, når han sagde, at vi ikke havde peget på nogen besparelsesvej. Vi har talt om alle